

– Творчість, саморозвиток, особистісний ріст. Інтернет надихає на творчість! Досить пройтися по рукодільним блогам або кулінарним сайтам, як тут же хочеться зробити щонебудь таке самому. Багато знайшли своє улюблене захоплення саме завдяки Мережі;

– Місце здійснення покупок, угод. Спеціальна Інтернет-валюта дозволяє здійснювати покупки он-лайн, не виходячи з дому. Гроші можна обмінювати, купувати акції, здійснювати інші грошові операції;

– Засіб заробітку. Всесвітня Мережа надає великі можливості в плані заробітку. Заробити в Інтернеті можна, відкривши власний Інтернет-магазин, завівши сайт або блог, створивши унікальний інформаційний продукт. Новачки можуть почати з фріланса: наповнювати сайти контентом, займатися програмуванням і веб-дизайном, продавати фотографії, придумувати слогани. [4]

Зрозуміти, що таке Інтернет у всьому його різноманітті, може тільки та людина, яка постарається максимально використовувати у власних потребах всі перераховані можливості Всесвітньої Павутини.

Список літератури

1. Коротникова Н. В. Формы и характеристики интернет-коммуникации: социологический анализ / Н. В. Коротникова // Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна «Соціологічні дослідження сучасного суспільства: методологія, теорія, методи» / відп. ред. В. С. Бакіров. – Х.: Видавничий центр ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2007. – № 761. – С. 183–190.
2. Режим доступу: [<http://www.expert.ru/>]
3. Режим доступу: [http://studme.com.ua/128309136515/menedzhment/sredstva_kanal_kommunikatsii_menedzhment.htm]
4. Режим доступу : [<http://internet4runet.ru/2011/04/peredacha-fajlov-cherez-internet/>]

УДК: 342.7

ІНФОРМАЦІЯ ЯК ТОВАР: ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІДНОСИН

А. М. Фалько, ст. гр. УП-12¹⁰

Кіровоградський національний технічний університет

Суспільні відносини, що виникають з приводу інформації, відіграють винятково важливу роль у життєдіяльності сучасних держави і суспільства. Будь-яка соціальна взаємодія індивідів, соціальних груп, держав базується на процесах обміну інформацією. А можливість збирати, накопичувати, обробляти та передавати інформацію сформувала людину як соціальну істоту, здатну передавати досвід і знання іншим членам суспільства та майбутнім поколінням, що є одним з ключових факторів суспільного розвитку. Сучасні процеси глобалізації та інформатизації суспільства лише підсилюють суспільне значення цієї категорії суспільних відносин, виводячи їх на провідні місця.

Основним завданням розвитку інформаційного суспільства в Україні є сприяння кожній людині на засадах широкого використання сучасних інформаційно-комунікативних технологій можливостей створювати інформацію і знання, користуватися та обмінюватися ними, виробляти товари та надавати послуги, повною мірою реалізуючи свій потенціал, підвищуючи якість свого життя і сприяючи сталому розвитку країни [3].

Конституція України, безумовно, є одним з найважливіших джерел інформаційного права, формуючи основи правового регулювання в цій галузі [4].

¹⁰ Науковий керівник – О. В. Ткачук, к.е.н., доцент Кіровоградського національного технічного університету
169

Характеризуючи суспільні відносини, що виникають з приводу інформації, вітчизняне законодавство використовує поняття «інформаційні відносини». Той факт, що ці суспільні відносини врегульовано правом, дозволяє називати їх інформаційними правовідносинами.

У найбільш загальному вигляді інформаційні правовідносини являють собою врегульовані інформаційно-правовою нормою суспільні відносини, сторони яких виступають в якості носіїв взаємних прав та обов'язків, встановлених та гарантованих інформаційно-правовою нормою.

Закони про інформацію та комунікацію повинні забезпечувати збалансованість і врівноваженість інтересів усіх суб'єктів правовідносин у цій сфері, надавати необхідні, можливі та достатні засоби для виявлення поглядів, обміну інформацією та ідеями і припинення зловживань свободою слова [1].

Згідно з нормами ст. 4 Закону України «Про інформацію» об'єктом інформаційних відносин виступає безпосередньо інформація [2].

Положення ст. 34 Конституції України визначають змістовні характеристики права на інформацію, згідно з яким:

- кожному гарантується право на вільне вираження своїх поглядів і переконань;
- кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір [4].

Законодавством передбачаються відповідні механізми забезпечення реалізації права на інформацію, зокрема, згідно з ч. 1 ст. 6 Закону України «Про інформацію», дане право забезпечується:

- створенням механізму реалізації права на інформацію;
- створенням можливостей для вільного доступу до статистичних даних, архівних, бібліотечних і музейних фондів, інших інформаційних банків, баз даних, інформаційних ресурсів;
- обов'язком суб'єктів владних повноважень інформувати громадськість та засоби масової інформації про свою діяльність і прийняті рішення;
- обов'язком суб'єктів владних повноважень визначити спеціальні підрозділи або відповідальних осіб для забезпечення доступу запитувачів до інформації;
- здійсненням державного і громадського контролю за додержанням законодавства про інформацію;
- встановленням відповідальності за порушення законодавства про інформацію [2].

Сформований завдяки реалізації загального дозволу щодо права на інформацію вільний обіг інформації обмежується певною системою заборон, які також мають своє закріплення в Конституції.

Частина 3 ст. 34 Конституції України містить вичерпний перелік випадків обмеження права на інформацію, тобто правових заборон, покликаних обмежити сферу застосування загального дозволу, що міститься у ч. 1 та 2 цієї ж статті. До даних обмежень належать: інтереси національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, запобігання заворушенням чи злочинам, охорона здоров'я населення, захисту репутації або прав інших людей, запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Також складовою подібних обмежень є гарантії щодо невтручання в особисте життя, що базуються на нормі ст. 32 Конституції, яка, зокрема, забороняє збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини [4].

Таким чином, принцип свободи інформації та пов'язана з ним система обмежень є основою для таких ключових для інформаційної сфери правових режимів, як порядок доступу до інформації та порядок обігу інформаційних продуктів.

Особливе значення конституційних норм для регулювання інформаційної діяльності також обумовлюється так званим принципом «дуалізму публічного та приватного».

Публічна складова інформаційної діяльності обумовлює її безпосереднє регулювання конституційними нормами. До подібних аспектів конституційного регулювання інформаційної діяльності можна віднести встановлену ст. 15 Конституції норму щодо заборони цензури [4].

Крім того, цілий ряд інших питань регулювання інформаційної сфери вирішується в рамках загальної компетенції органів публічної влади, регламентованих на конституційному рівні.

Підсумовуючи вищесказане, слід відзначити, що сама природа інформаційного права обумовлюється його безпосередньою спрямованістю на реалізацію прав і свобод людини у сфері інформації. І, відповідно, більшість його інститутів спрямовані на створення механізмів реалізації відповідних суб'єктивних прав або безпосередньо громадянами, або на регулювання діяльності суб'єктів владних повноважень та юридичних осіб з метою сприяння реалізації відповідних прав та забезпечення інформаційних потреб суб'єктів інформаційних відносин. Тим самим пояснюється безпосередній вплив конституційних норм на кожен з інститутів інформаційного права. Визначення на рівні Конституції необхідності прийняття відповідних законів не лише підкреслює суспільну важливість інформаційної діяльності, але й виділяє її з-поміж інших видів господарської діяльності.

Список літератури

1. Віленський Г. Л. Інформаційне право та право сфери культури / Г. Л. Віленський. – К.: Центр соціального розвитку освітянства, 2001. – 322 с.
2. Закон України «Про інформацію» від 02.10.1992 р. №2657–ХІІ, зі змінами та доповненнями // [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/main/2657-12>.
3. Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» від 09.01.2007 р. № 537–V, зі змінами та доповненнями // [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/537-16>.
4. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР, зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]/Офіційний сайт Верховної Ради України. - Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/main/254k/96-vr>.

УДК: 330.341.1

РОЛЬ ІННОВАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Т. В. Чепяк, ст. гр. ДІ-12¹¹

Кіровоградський національний технічний університет

У сучасних умовах можливості забезпечення сталого економічного зростання значною мірою обумовлюються рівнем та інтенсивністю інноваційного розвитку. В контексті активізації інноваційної діяльності вітчизняних суб'єктів господарювання важлива роль належить формуванню відповідної інноваційної культури. Задля ефективного управління розвитком інноваційної культури необхідно конкретизувати її сутність, принципи, фактори та методи її формування.

Аналіз існуючих підходів свідчить про різноманітність поглядів вітчизняних учених на сутність інноваційної культури. Так, О. І. Вікарчук під інноваційною культурою розуміє складову загальнокультурного процесу, яка характеризує ступінь сприйняття окремою особою або групою чи суспільством різних нововведень в діапазоні перетворення їх у інновації [1].

¹¹ Науковий керівник – О.В. Ткачук, к.е.н., доцент Кіровоградського національного технічного університету